

AZ IDEI ARS SACRA FESZTIVÁL RÓL

Az ezévi Ars Sacra Fesztivál programjai minden eddiginél gazdagabbak voltak. Plébániánkon, illetve a templomunkban is sok, és értékes program volt. Nem tudtam mindegyiken ott lenni, de néhányról szeretném elmondani a benyomásaimat.

Szeptember 20-án (k) Kontsek Ildikó, az Esztergom Keresztény Múzeum igazgatója „Biblia és Művészet” c. előadásán leginkább Fischer Ernő munkáival, elsősorban az „Angyali üdvözet” c. festményéről beszélt részletesen. Azért őt emelte ki, mert ő modern formában közelítette meg a „szent témákat”. Ebben a modern megjelenítés megértésébe vezetett be minket, a hallgatóságot. Előadása felkeltette az irányú érdeklődésemet, hogy keressem fel az Esztergomi Keresztény Múzeumot, és nézzem meg „eredetiben” Fischer Ernő festményeit.

21-én (sze) Tóni atya beszélgetett a „Nem adom fel” Kávéházban Dragonits Mártával, a Fesztivál szervezőjével. Maga a Kávéház családias, szeretetteljes légköre-testi akadályozottsággal rendelkező felszolgálóival már megérkezésemkor megfogott. Egyáltalán nem éreztem az ott lévő emberek „másságát”, pedig számomra mindig megrendítő élmény a testi akadályozott emberekkel találkozni. Márta örömteli, közvetlen, barátságos személyisége volt a másik meglepetésem. A harmadik pedig az, ahogy elmesélte hogyan lett eszköze és megvalósítója Isten nagyszerű tervének, amiből az Ars Sacra Fesztivál létrejött, és 10 éves fennállása során egyre gazdagabb programmal valósul meg. Egyre több embert, művészt és helyet, települést „megmozgatva” hazánkban, sőt határainkon túl is, más országokban. Mindez azért lehetséges, mert nyitott minden kezdeményezésre, ami „szép, jó és igaz”, mert az mind szakrális, azaz szent dolog.

22-én (cs) a Kormorán Együttes hangversenyére került sor. A templom zsúfolásig megtelt. Mint minden programnak, ennek is volt egy jótékonysági célja: templomunk külső homlokzatának megmentéséhez való hozzájárulás. Mivel ekkor adományokat gyűjtöttem, részem lehetett több, szép élményben. Az egyik az volt, amikor egy idős férfi, nehezen lépkedve, bortal a kezében a hangverseny elején (nagyon erős volt a hangzás) ezer forintot dobott be a kosaramba, és miután elment az egyik legszebb dal hangzott fel, lényegesen kisebb hangerővel. - Az előtérben végig ott állt egy fiatal anyuka a 7 hetes csecsemőjével, és hol ringatva a babakocsit, hol magához ölelve a kisfiát, énekelte az együttes dalait. - Egy Baross utcai ismerős anyukával is találkoztam, akit még az én fiatal anya-kormomból ismerek. Nem jár templomba, de mint mondta: erre járt és betért, mert meghallotta a zenét. Nem tudott sokáig maradni, mert a 87 éves anyukájához sietett haza, de örömmel újságolta, hogy iker-unokái születtek. És ő, akit mindig derűsnek és mosolygósnak látok, a templomi perselytartóba dobott pénzt, miután megtudta, hogy a templom felújítására szól a zene. A koncert egyébként csodálatos volt, és a végén a Himnusz és a Székely Himnusz eléneklésével igazi egység volt a zenekar és a közönsége között.

23-án (p) a Bice-Bóca együttes, verses-zenés műsorán újra azon döböntem meg, hogy a legkülönbözőbb akadályozottságokkal rendelkezők milyen szép és szívhez szóló műsort tudtak bemutatni segítőik segítségével. Megtudtam, hogy Mórral jöttek és 25 éve működik a közösségük.

24-én (szo) a Hegedűs Endre és felesége Katica jótékonysági koncertje ugyancsak nagy élmény volt, mivel ritkán van alkalom arra, hogy ilyen valódi egységben és szeretetben előadott komolyzenei koncertben legyen részem. A Házás Hétvége Mozgalom résztvevői, és a megjelent hallgató közönség olyan befogadó közönség volt, aminek ritkán vagyunk részesei.

A fesztivál utolsó programja a Bárdos Kórus koncertje volt, ami ugyancsak az előadók és a közönség egységéről szóló, értékes zenei élményt nyújtott. Köszönet a sok szép programért!

Kár, hogy a plébániánkról nem tudtak többen jelen lenni! Reméljük jövőre még jobban sikerül!

Szalaiiné Simkó Hilda